

bære sig ad paa en anden Maade. Jeg veed ikke, om det ærede Medlems Mening var den, at man skulde drage det frem af Udvalget til Forkastelse. Hvis det er det ærede Medlems Mening, veed jeg ikke, hvorledes han nu vil komme afsted med denne Forkastelse. Han har brugt en halv Time til at forklare os, hvor aldeles umuligt det var at forkaste det, og hvorledes det saa skulde være muligt at gjøre det, naar det kommer fra Udvalget, tror jeg, at det ærede Medlem skylder os Svar paa. Hvis det er umuligt at forkaste det nu, hvorledes vil det saa være muligt at forkaste det om 14 Dage eller om en Maaned? Mig forekommer det, at det maa være lige saa umulig om en Maaned, som det er nu. Jeg kan ikke komme videre med Hensyn til dette Spørgsmaal end at henstille til det ærede Medlem, hvorledes det er muligt for ham at faae det forkastet, naar det kommer tilbage fra Udvalget, og jeg vil derfor lige overfor ærede Medlemmer, som maatte lade sig berolige ved denne Henvisning til, at de skulde gaa til en mulig Gjenforkastelse, sige, at de ikke skulle stole for stærkt derpaa, saa længe det ærede Medlem ikke har godtgjort, at det, som han mener, det er absolut umuligt at forkaste nu, senere lader sig forkaste. Jeg vil i saa Henseende gjerne gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier), der, saavidt jeg har lagt Mærke til, er det eneste af de Medlemmer, der ere komne til ved sidste Valg, der har udtalt sig om sin Stilling lige overfor det foreliggende Forslag, den saakaldte provisoriske Lov. Han vilde, sagde han, være med til at lade det gaa til Udvalg. Jeg er derved blevet erindret om en Udtalelse, som det ærede Medlem fremkom med, den Gang Spørgsmaalet var om at forklare, hvilken Stenning, det var, der havde baaret de nyvalgte Medlemmer her i Thinget, og hvilken Betydning denne Stemning har. Da jagde det ærede Medlem blandt Andet — det er kun 4 à 5 Vinter, som jeg haaber, jeg maa have Tilladelse til at læse op: „Den Forhandlingspolitik, som jeg er valgt paa, har altsaa at gjøre den skarpest mulige Indsigelse mod den politiske Provisorisme, mod Regjeringens hele Jordring paa i Kraft af § 25 at kunne tilegne sig Gjemmemførelsen af Planer, som ikke ere godkjendte af den samlede Rigsdag.“ Det, som det ærede Medlem er valgt paa, er — og jeg tror, han har Ret — den skarpest mulige Indsigelse mod den politiske Provisorisme. Jeg maa sige, at det forekommer mig at være en aparte Starphed, som det ærede Medlem staa i Begreb med at udvise overfor det

foreliggende, naar det ærede Medlem nu netop ved den første Afstemning, han deltager i her, vil være med til at gaa udenom det skarpeste og groveste Udbrud af det provisoriske System, der overhovedet kan foreligge for Folkethinget. Jeg kan ikke se, at det kan forliges med det Program, som han har sagt, at han er valgt paa, og som jeg heller ikke tvivler om, at han er valgt til Medlem af dette Thing paa. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem havde sagt til sine Vælgere, at han vilde gjøre en ganske anden Front end den skarpest mulige overfor den politiske Provisorisme, og at han, naar man kom med den provisoriske Finanslov vilde lade den gaa til Udvalg og ikke protestere, vilde det ærede Medlem ikke have staaet her som Repræsentant for saa mange Stemmer i Kjøbenhavn, som han nu gjør. Hvorvidt det Samme gjælder andre ærede Medlemmer, der ere valgte paa Landet, skal jeg lade staa hen, jeg har ikke saa nøje Kjendskab til Stemningen i de Kredse, hvor ærede Medlemmer ere valgte maasse paa en eller anden Uklarhed; men jeg er tilbøielig til at tro, at der er adskillige af de ærede Medlemmers Vælgere, der staa paa samme Standpunkt som jeg, og som ville blive forbausede, naar de se, hvorledes deres valgte Repræsentant fortaar, hvad der bør ligge i Programmet: Den skarpest mulige Indsigelse imod Provisoriet. Jeg fremhæver dette, ogsaa i forbindelse med, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds udtalte. I Slutningen af sin Tale gled han bort fra det statsretlige Standpunkt og sagde, at det havde ikke Noget at betyde. Efter at det ærede Medlem havde brugt en lang Tid til at forklare os, hvori det Statsretlige ved denne Sag bestod — og jeg skal ikke komme tilbage dertil, efter at jeg allerede tidligere har udtalt mig derom — udtalte han sig i Slutningen af sin Tale, som om det var ganske ligegyldigt, hvad der egentlig var det Statsretlige ved den foreliggende Sag, og sagde, at hvad det kom an paa var, hvad der politisk forelaa, hvad der politisk var klogt at gjøre. Det er ikke altid Tilfældet, at det Statsretlige falder sammen med det Politiske. Det kan være rigtigt og politisk klogt at gjøre Noget, hvorom der statsretlig kan reises Tvivl. Det behøver jeg ikke at udvise for de Herrer, som have i saa høi Grad Opportunismens Principer inde, men jeg vil fremhæve, at det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa, at man skulde være klar over, hvad der var klogt at gjøre lige overfor Regjeringen. Jeg vil nu sige, at naar vi nu ere komne ud over det statsretlige Standpunkt, og ere